דער „אידישער זשורנאל"

ה. זיינבערג פרעזידענט און דזשענעראל מענעדזשער

די איינציגע אידישע טעגליכע צייטונג אינ'ם פראווינץ אנטאריא

מענעדזשמענט דזשאיש פאבלישינג מאמפאני לימיטעד—אדריסנעבער

251-253 קווין סט. וועסט — פעלעפאן עדעלייר 3967

סובסקריפשאן פריין: 5.00 א יאהר איינצעלנע קאפ 2 סענט

די נארנארישע עלטערן

פון י. כ"ם

מיר האבען געכטען ציטירט די פאנטאזיע פונ'ם דיכטער. וועל־כער האט די זעלבע העלדען אין זיין באלאדע דערמאהנט. אין יעצט וועלען מיר איבערגעהן צו דער פאסירונג.

אין וואלטען סטריט וואינט זיך א איד א שוחט, וועלכער איז אהער געקומען אזוי גוט ווי אלע אימיגראנטען זוכען פרנסה. אזוי ווי שחיטות צאהלט זיך בעסער, האט זיך דער שוחט ארויפגעארבייט. געקויפט עטליכע הייזער, און ווייטער געשאבטען.

דער זעלבער שוחט, א איד וועלכער שטעלט זיך ניט אב פאר קיין זאך, איז געבענשט מיט שעהנע טעכטער. וועלכע טהוען אלעס וואס טא־טע־מאמע הייסען. געראטענע דערצו. און פארשטעהט זיך אז ער האט געהאפט, עס זאל איהם עפעס אונטערקומען א ישיבה בחור, וועלכער זאל קענען זיין א רב. אדער אן אלטער גביר, מיט וועמען ער זאל קענען שטאלצירען.

דארף פאסירען, אז איינע פון זיינע טעכטער וועלכע האט געמוזט אויף דעם פאטער'ס בעפעהל ציען אין ארבייטען אין „שאפ", ניט אכטענ־דיג וואס געלד איז הייז, אויך אין די בענק אי דאס גענוג, האט זיך בע־קאנט מיט א בחור. מיט וועלכען זי האט געהענקט תנאים צו שרייבען.

דער בחור גראדע איז ניט קיין „שאפ" בחור, ניט קיין בעל מלאכה, אבער אויך ווייט פון צו קריעגען סמיכה אלס א רב. אין זאגאר אלס א שוחט. ער איז אבער פעהיג אויף זיין געביעט. אין ביידע אי דער בחור, אי דאס מיידעל, האבען געגלייכט. אז פון די עלטערענס צד קען נעויים קיין אבהאלטונג ניט זיין.

דאכט זיך חתן כלה געפעהלען זיך מחותנים זענען שעהנע, יחוס זוכט מען אביסעל ווייניגער, וואס איז דא מורא צו האבען. הייבט מען אן צו שפאצירען אפטער. אים די עלטערען זאלען זיך דערוויסען, און זייער צושטימונג געבען.

דעם בחורס עלטערען האבען ניט געהאט דאגענען, א שידוך דארף דאך זייער זהר טהון, זאל זיין מיט דעם שוחט'ס טאכטער, געלד וויל דער קארגער טאטע ניט געבען, וועט זיין אהן געלד.

דערוויסט זיך אבער דער שוחט. אז זיין טאכטער שפאצירט ארום מיט א יונגען מאן, פרעגט ער ניט ווער און וואס. נאר בעהמט זיך צום קאנטשיק, הייבט אן שלאגען זיין טאכטער. דאס זי זאל מיט דעם יונגען מאן ניט ארומגעהן, ווייל עס קען איהר שאדען צום שידוך.

ערקלערט איהם אטער זיין טאכטער נאאיוו, אז צום שידוך קען עס איהר ניט שאדען, ווייל זי דענקט אז דער יונגער מאן, וועלכער שטאמט פון ארענטליכע עלטערן, איז זעלבסט א גוטער פארדיענער. ווערט דער שוחט אין כעס און שלאגט נאך מעהר.

שלאגען איז געוואהרן דער מיטעל, מיט וועלכען דער שוחט האט פרוביירט די קליפה פון זיין טאכטער ארויסצוטרייבען, און ניט נאר ער זעלבסט, אויך די מוטער האט צוגעהאלפען, ווייל ווי קען מען איבער־טראגען אזא שאנדע, אלס בעוויז אז אט האבען טאטע־מאמע זיך ניט געקענט און דאך לעבט מען, און מען האט געלד.

א יאהר האבען די עלטערען אזוי אנגעהאלטען מיט שלאגען זייער טאכטער, וועלכע האט אלעס פארגעסען ניט געוואלט אין העם יונגען מאן, מיט וועלכען זי איז ארום געגאנגען, און וועלכען זי לעבט מיט איהר נאאיוו מיידעלשער אונשולד.

דאמאלס האבען די עלטערען אויסגעזוכט אן אנדער מיטעל, זעהענ דיג אז שלאגען העלפט ניט, האט מען אין א געוויסען או